

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **F. D.**, zastoupený Mgr. Pavlem Schollem, advokátem se sídlem Bráfova 24, Třebíč, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, Blanická 19, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 74/2005 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 15. 1. 2005, č. j. 11111-04-1301-21-1, č. j. 11111-04-1301-21-2 a č. j. 11111-04-1301-21-3, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Olomouc ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4397/02-1361-21-1, č. j. 4397/02-1361-21-2 a č. j. 4397/02-1361-21-3, jimiž uvedený celní úřad vyměřil dle čl. 203 odst. 1 Nařízení Rady č. 2913/92/EHS, jímž s vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 240 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném ke dni vzniku celního

dluhu (dále jen „celní zákon“), čl. 114 odst. 1 písm. a) a čl. 115 odst. 1 písm. b) přílohy č. 1 Úmluvy o společném tranzitním režimu mezi zeměmi Evropského sdružení volného obchodu a Evropským hospodářským společenstvím, vyhlášené pod č. 179/1996 Sb., ve znění účinném ke dni vzniku celního dluhu (dále jen „Úmluva“), žalobci clo a daň z přidané hodnoty v celkové výši 287 140 Kč. Podle odůvodnění rozhodnutí celních orgánů žalobce jakožto dopravce nesplnil svou povinnost vyplývající z čl. 4 odst. 2 přílohy č. 1 Úmluvy, když zboží, propuštěné ve dnech 28. 9. 2001 a 5. 10. 2001 celním úřadem odeslání (HZA Hamburg-Waltershof) do režimu společného tranzitu, nedopravil ve stanovené lhůtě a za stanovených podmínek celnímu úřadu určení, jímž byl Celní úřad Olomouc.

Žalobce napadl dne 22. 3. 2005 rozhodnutí žalovaného původně samostatnými žalobami, které Krajský soud v Ostravě spojil ke společnému projednání a rozhodnutí.

Žalobce v žalobách uváděl, že si přepravu předmětného zboží u něj prostřednictvím zprostředkovatele CROWS, spol. s r. o., objednala ve dvou případech společnost ALEATUM, spol. s r. o. a v jednom případě společnost SPELEOMAT, spol. s r. o., o nichž neměl bližší informace ani možnost si takové informace opatřit. Jeho zaměstnanec-řidič po té, co předmětné zboží vstoupilo do ČR ve dnech 29. 9. 2001 a 6. 10. 2001 přes hraniční přechod Cínovec, byl kontaktován zástupci jmenovaných objednatelských společností, kteří určili, že má být zboží dopraveno ve dvou případech do Prahy a v jednom případě do Brna. Na takto určeném místě řidič vždy předal doklady od zboží zástupci příjemce, který mu oznámil, že disponuje povolením celního úřadu k tzv. zjednodušenému postupu ve smyslu § 124 a § 132j celního zákona, přičemž se prokázal občanským průkazem, znal registrační značku vozidla žalobce, číslo přepravovaného kontejneru i druh a množství zboží. Řidič navíc vše ověřil u zprostředkovatele, konkrétně jednatele společnosti CROWS, spol. s r. o., ing. Oldřicha Vrány. Po té, co zástupce příjemce předložil řidiči celní doklady o řádném proclení zboží, které byly opatřeny úředními razítky a nevykazovaly žádnou zjevnou vadu, bylo zboží předáno příjemci.

Žalobce měl za to, že uvedeným postupem neporušil povinnost vyplývající z čl. 4 odst. 2 přílohy č. 1 Úmluvy. Po celou dobu vystupoval pouze jako dopravce, přičemž odpovídal za neporušenost celní uzávěry, příp. neporušenost zboží a tyto povinnosti splnil. Jako dopravce nebyl účastníkem celního řízení. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že na základě čl. 115 odst. 1 písm. b) přílohy č. 1 Úmluvy odpovídá vedle hlavního povinného za vzniklý celní dluh. Podle tohoto ustanovení je dlužníkem každá osoba, která se účastnila odnětí zboží společnému tranzitnímu režimu a byla si vědoma nebo si měla být vědoma, že zboží je odnímáno společnému tranzitnímu režimu. Toto ustanovení tedy předpokládá subjektivní vztah takové osoby k odnětí zboží, a to přinejmenším v rozsahu nevědomé nedbalosti. Subjektivní stránku věci však žalovaný dle tvrzení žalobce nehodnotil. Úmyslem žalobce bylo toliko splnění jeho povinností dopravce předmětného zboží, které vyplývají zejména z Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě vyhlášené pod č. 11/1975 Sb. (dále jen „Úmluva CMR“). Žalobce byl vázán pokyny příjemce, nemohl tedy zboží dopravit Celnímu úřadu Olomouc, zvláště když příjemce tvrdil, že má povolen zjednodušený způsob celního odbavení, u něhož není třeba, aby bylo zboží fyzicky dopraveno určenému celnímu úřadu. Případných celních machinací se žalobce nezúčastnil, postupoval standardním způsobem

v souladu s dlouhodobou praxí v této oblasti podnikání. Za této situace nebylo lze spravedlivě po žalobci požadovat úhradu celního dluhu. Žalobce v této souvislosti odkazoval na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 97/02, ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. IV. ÚS 393/02 a ze dne 9. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 337/02.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 74/2005 - 35, žaloby zamítl, přičemž svůj rozsudek odůvodnil následujícím způsobem:

Krajský soud poukázal na to, že sám žalobce potvrzuje, že jeho řidič zboží vyložil jinde než v celním úřadě určení, přičemž měl po celou dobu přepravy ve svém držení mezinárodní nákladní listy orazítované Celním úřadem Cínovec dne 29. 9. 2001 a 6. 10. 2001. Na těchto listech se bez přítomnosti jakéhokoli celníka objevilo v Praze a v Brně razítko Celního úřadu Olomouc. Tento postup již sám o sobě vzbuzuje pochybnosti o pravosti předmětného razítka a měl vést žalobce k bdělosti ve vztahu k deklarovanému propouštění zboží Celním úřadem Olomouc do dalšího režimu. Navíc je přinejmenším zarážející, že u zboží propuštěného Celním úřadem Cínovec dne 29. 9. 2001 je uvedeno datum cca o měsíc pozdější, než kdy vůbec mohlo dle výpovědi žalobce k vykládce dojít. Žalobce tvrdil, že vozidlo směřovalo po překročení hranice dne 29. 9. 2001 na Cínovci přímo do Prahy či do Brna, ovšem razítko Celního úřadu Olomouc obsahuje datum 27. 10. 2001, je tedy nepravděpodobné, že by vozidlo jezdilo celý měsíc po ČR. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že vše probíhalo standardním způsobem.

Žalobce si musel být vědom své povinnosti dopravit zboží Celnímu úřadu Olomouc, neboť tato povinnost mu byla jednoznačně stanovena v rozhodnutí celního úřadu v Hamburku. Žalobce se tak při vykládce zboží účastnil jeho odnětí společnému tranzitnímu režimu, přičemž je z okolností případu zřejmé, že o této skutečnosti vědět měl a při náležité pečlivosti i vědět mohl, proto je u něj prokázáno zavinění přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani pokyny příjemce dle Úmluvy CMR, kterými je sice dopravce skutečně vázán, ale pouze v případě, že nejsou protizákonné a nevedou dopravce k porušení jeho povinností plynoucích z veřejného práva. Opačný závěr by umožňoval žalobci zbavit se odpovědnosti na základě pokynu jakékoli osoby bez jakéhokoli zmocnění, která má informace o zboží, přičemž zboží by takto mohlo být odňato nejen celnímu dohledu, ale příp. i jeho vlastníkovi. Na předmětnou věc nelze podle názoru krajského soudu aplikovat ani zmiňovaná rozhodnutí Ústavního soudu, jež se zabývala případy se zcela odlišnými skutkovými okolnostmi.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, dále vady řízení před správním orgánem s tím, že pro tyto vytýkané vady měl krajský soud žalobami napadená rozhodnutí zrušit, a konečně stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a rovněž jiné vady řízení před krajským soudem, jež mohly mít dle jeho názoru za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatel především nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel měl po celou dobu přepravy k dispozici mezinárodní nákladní listy. Ze správního spisu podle stěžovatele naopak vyplývá, že stěžovatel předal na základě telefonického pokynu nákladní listy zástupci příjemců a až následně jel přepravované zboží skládat do příjemci určeného místa, kde mu byly doklady vztahující se ke zboží vráceny s razítkem Celního úřadu Olomouc. Stěžovatel měl proto za to, že doklady na tomto celním úřadu skutečně byly a zboží bylo řádně procleno.

Stěžovatel skutečně nejezdil měsíc se zbožím po ČR, chybné datum na razítku celního úřadu jednoduše nezaregistroval. Data na celních razítcích jsou uváděna v nepřiliš srozumitelných zkratkách, bez bližší znalosti není možné skutečné datum určit. Řidič stěžovatele se soustředil na označení celního úřadu, které bylo v pořádku. Řidič není školený v tom, co má razítko celního úřadu obsahovat a jak má vypadat. Podle čl. 11 Úmluvy CMR není dopravce povinen zkoumat, jsou-li doklady a informace správné a postačující.

Nesprávný je podle stěžovatele rovněž názor krajského soudu, že byl stěžovatel povinen dodat zboží Celnímu úřadu Olomouc. V případě zjednodušeného způsobu odbavení není třeba zboží celnímu úřadu fyzicky dopravit a takto tomu mělo být i v předmětných případech. Není pravdou, že by stěžovatel postupoval „hrubě lehkomyšlně“, jak uváděl krajský soud, neboť stejným způsobem postupují zcela standardně i ostatní dopravci v mezinárodní kamionové přepravě. Číslo přepravovaného kontejneru a další údaje o zboží a přepravci může znát současně pouze příjemce zboží, podle stěžovatele tedy nehrozí v praxi situace popisovaná krajským soudem, že by došlo k odnětí zboží vlastníkovu na základě pokynu třetí osoby.

Stěžovatel byl toho názoru, že jednal v dobré víře a na jeho straně nedošlo k zaviněnému protiprávnímu jednání, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti, nelze na něm tudíž spravedlivě požadovat úhradu celního dluhu.

Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud nevypořádal s jeho návrhy na provedení výslechů ing. Oldřicha Vrány, K. P. a samotného stěžovatele. Krajský soud tyto důkazy ani neprovedl ani jejich neprovedení nezdůvodnil. Stěžovatel v tomto ohledu odkazoval na nálezh Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, podle něhož má soud, který neprovede navrhované důkazy, vždy povinnost zdůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.

Stěžovatel dále namítal, že skutková zjištění žalovaného nejsou správná ani dostatečná, ve věci nebylo provedeno řádné a úplné dokazování. Rovněž krajský soud se nedostatečně zabýval správností hodnocení důkazů žalovaným a své závěry přesvědčivě nezdůvodnil. Z napadeného rozsudku není zřejmé, proč soud odmítl argumentaci stěžovatele, a to především ve vztahu k tvrzené absenci zavinění a k dobré víře v řádný běh událostí. Krajský soud zde odkazuje pouze na „okolnosti případu“, které předtím velice stručně popsal, příp. na hrubou lehkomyšlnost stěžovatele, ovšem bez bližšího odůvodnění. Stěžovatel v otázce povinnosti soudu řádně své rozhodnutí odůvodnit odkazoval na nálezh Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94.

Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvažil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že neshledal celkovou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud na straně 4 a 5 přezkoumávaného rozsudku jasně popsal, z jakých důvodů má za to, že se stěžovatel při vykládce zboží účastnil jeho odnětí společnému tranzitnímu režimu, přičemž krajský soud uvedl i důvody, proč se domnívá, že bylo dáno zavinění stěžovatele za uvedené porušení jeho povinností přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti. Nelze rovněž přisvědčit stěžovateli, že by krajský soud nedostatečně hodnotil důkazy provedené žalovaným. Základní skutkové okolnosti, o něž žalovaný opřel své závěry, jasně vyplývají ze správního spisu a nebyly v řízení před soudem mezi stranami vůbec sporné, rozdílné bylo právní posouzení těchto okolností.

V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud odmítnout argumentaci stěžovatele, podle níž nebyl v daných případech povinen dodat zboží celnímu úřadu určení. Tato povinnost stěžovatele jakožto dopravce jednoznačně vyplývala z čl. 4 odst. 2 přílohy č. 1 Úmluvy, podle něhož je dopravce, který zboží přijímá s vědomím, že toto zboží je přepravováno ve společném tranzitním režimu, také povinen toto zboží a nezbytné doklady dodat ve stanovené lhůtě a v nezměněném stavu úřadu určení. Totožná povinnost vyplývala pro stěžovatele rovněž z § 140 odst. 3 celního zákona, v tehdy účinném znění a celní úřad určení byl jednoznačně uveden též v rozhodnutích celního úřadu Hamburg-Waltershof ze dne 28. 9. 2001 a 5. 10. 2001 o propuštění předmětného zboží do společného tranzitního režimu.

Stěžovatel dle svého tvrzení vycházel z toho, že příjemci zboží disponují povolením celního úřadu ke zjednodušenému postupu dle § 124 a § 132j celního zákona. Podle § 124 odst. 1 písm. c) celního zákona v tehdy účinném znění (§ 132j tehdy účinné znění celního zákona vůbec neobsahovalo) mohl celní úřad ke zjednodušení formalit a postupu povolit, aby bylo zboží na žádost deklaranta propouštěno do režimu tranzitu nebo režim tranzitu byl ukončován bez předložení zboží celnímu úřadu. Podle čl. 72 odst. 1 přílohy č. 1 Úmluvy může být za stanovených podmínek osobám, které chtějí přijímat zboží propuštěné do společného tranzitního režimu ve svých prostorách nebo na jiném určeném místě bez toho, aby muselo být toto zboží spolu s listy č. 4 a 5 tranzitního prohlášení předloženo úřadu určení, udělen status schváleného příjemce, přičemž obsah takové povolení stanoví čl. 73 přílohy č. 1 Úmluvy. V daných případech však již z tvrzení samotného stěžovatele vyplývá, že jeho řidič před vykládkou zboží nejenže nepožadoval po osobách, které se vydávaly za zástupce příjemců, aby prokázaly oprávnění jednat jménem příjemců, ale zejména nepožadoval předložení písemného povolení příslušného celního úřadu ke zjednodušenému postupu a spokojil se pouze s ujištěním jednatele zprostředkovatelské společnosti, a to za situace, kdy z rozhodnutí celního úřadu Hamburg-Waltershof ani z žádného jiného dokladu nevyplývalo nic, co by nasvědčovalo tomu, že by v daných případech mohl být společný tranzitní režim ukončen jiným způsobem

než dodáním zboží celnímu úřadu určení. V popsaném jednání řidiče, které je v plném rozsahu přičitatelné stěžovateli jakožto jeho zaměstnavateli a dopravci, lze bezpochyby spatřovat zaviněné porušení povinnosti dopravit zboží celnímu úřadu určení, a to přinejmenším v podobě nevědomé nedbalosti, neboť řidič vědět měl a mohl, že v takové situaci je třeba se uvedeným způsobem přesvědčit o tom, zda skutečně má dojít k ukončení společného tranzitního režimu na jiném místě než u celního úřadu určení a případně za jakých podmínek, aby bylo možné předcházet nebezpečí nezákonného odnětí zboží společnému tranzitnímu režimu.

Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje se závěrem žalovaného i krajského soudu, že v daném případě byly dány veškeré podmínky pro vznik odpovědnosti stěžovatele za celní dluh vzniklý nezákonným odnětím zboží společnému tranzitnímu režimu dle čl. 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy a § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, v tehdy účinném znění. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani případné povinnosti stěžovatele vyplývající z Úmluvy CMR. Tato úmluva je kodifikací mezinárodního práva soukromého, konkrétně právní úpravy přepravní smlouvy v mezinárodní silniční nákladní přepravě a je tudíž třeba plně přisvědčit názoru krajského soudu, podle něhož soukromoprávní povinnosti vyplývající pro dopravce z této Úmluvy, tedy i povinnost řídit se od určitého okamžiku pokyny příjemce zboží, nemohou být důvodem pro porušení povinností dopravce plynoucích z veřejného práva. Dopravce tedy v žádném případě není vázán pokyny příjemce zboží, které by směřovaly k nezákonnému odnětí zboží společnému tranzitnímu režimu, v daném případě navíc, jak již bylo řečeno, řidič stěžovatele ani řádným způsobem neověřoval, zda osoby, které jménem stěžovatelem uváděných společností jednaly, byly k takovému jednání oprávněny, přičemž samotné tyto společnosti oprávnění těchto osob popírají.

Pro vznik odpovědnosti stěžovatele za vzniklý celní dluh není vzhledem k výše uvedenému ani podstatné, zda měl jeho řidič mezinárodní nákladní listy k dispozici po celou dobu přepravy, či nikoli. Zároveň je Nejvyšší správní soud přesvědčen o tom, že řidič stěžovatele měl a při náležité pečlivosti mohl odhalit krajským soudem uváděné zcela zjevné nesrovnalosti v datech na předložených razítkách Celního úřadu Olomouc, které nasvědčovaly tomu, že se jedná o padělky, a stěžovatel měl svého zaměstnance za tímto účelem vybavit příslušnými instrukcemi, zvláště když tvrdí, že ukončení režimu tranzitu a vyložení zboží mimo prostor celního úřadu určení a bez přítomnosti celníka je v oboru mezinárodní přepravy běžnou praxí. Opět je třeba konstatovat, že těchto povinností se stěžovatel nemůže zbavit poukazem na čl. 11 odst. 2 Úmluvy CMR, podle něhož dopravce není povinen zkoumat správnost a úplnost dokladů a informací poskytnutých příjemcem zboží, neboť dané ustanovení řeší pouze vztah soukromoprávní odpovědnosti příjemce zboží vůči dopravci za škodu způsobenou dopravci právě tím, že poskytnuté doklady jsou neúplné nebo nesprávné, nic však nemění na povinnosti dopravce vyplývající z veřejnoprávních předpisů vyvinout veškeré možné úsilí, aby dodal zboží propuštěné do režimu tranzitu celnímu úřadu určení. Navíc akceptování razítek s uvedenými nesrovnalostmi bylo v daném případě pouze dovršením předchozích stěžovateli přičitatelných pochybení popsaných výše.

Je třeba plně souhlasit s krajským soudem i v tom ohledu, že stěžovatelem uváděné nálezy Ústavního soudu, byť se obecně také zabývaly otázkou odpovědnosti za vznik

celního dluhu, se týkaly zcela jiných skutkových i právních okolností, než byly předmětem této věci. Nálezy ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. IV. ÚS 393/02 a ze dne 9. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 337/02, stejně jako celá řada dalších rozhodnutí Ústavního soudu i na ně navazující judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2005, č. j. 2 Afs 201/2004 - 142, dostupný na www.nssoud.cz) se týkají případů, kdy byl celní dluh vzniklý nezákonným odnětím zboží celnímu dohledu, vymáhán přímo po řidiči, který zboží přepravoval, jakožto deklarantovi, tedy hlavním povinném, neboť v celních prohlášeních figuroval přímo tento řidič a nebylo v nich vyznačeno, že by řidič jednal jako zástupce svého zaměstnavatele - dopravce. Ústavní soud judikoval, že v těchto případech, kdy se řidič prokazatelně plně řídil pokyny svého zaměstnavatele a byl vybaven jeho plnou mocí, nelze vycházet pouze ze zápisu v tranzitním celním prohlášení a dovozovat z něho, že řidič měl postavení deklaranta. Taková formální aplikace celních předpisů v těchto případech neodpovídala podle vyjádření Ústavního soudu požadavku v právním státu samozřejmému na nalezení spravedlivého řešení, a to zvláště za situace, kdy se na vzniku celního dluhu s největší pravděpodobností podílely přímo celní orgány. V předmětné věci však není dluh vymáhán po řidiči, ale právě po jeho zaměstnavateli, tedy dopravci, a to nikoli z toho titulu, že by byl hlavním povinným, ale proto, že se dopravce účastnil odnětí zboží společnému tranzitnímu režimu, přičemž si přinejmenším měl být vědom, že je zboží společnému tranzitnímu režimu odnímáno. Navíc v daných případech nic nenasvědčuje tomu, že by se na odnětí zboží tomuto režimu a tudíž na vzniku celního dluhu měly jakkoli podílet celní orgány.

Nález Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 97/02, se týkal situace, kdy dopravce vystupoval v celním řízení jako přímý zástupce deklaranta, a to na základě plné moci přijaté od osoby vydávající se za zástupce společnosti, jejíž existenci tato osoba prokazovala ověřenou kopií živnostenského listu. Následně bylo šetřením celních orgánů zjištěno, že tato kopie živnostenského listu je falzifikát, že společnost, která měla vystavit plnou moc, právně neexistuje a že ve skutečnosti bylo dovezeno jiné zboží, než bylo deklarováno. V takové situaci shledal Ústavní soud protiústavním závěr celních orgánů, podle něhož dopravce při neexistenci zastupované osoby ve skutečnosti jednal vlastním jménem a z tohoto titulu odpovídá za vzniklý celní dluh. I v tomto případě je tedy nutno konstatovat zcela odlišné skutkové i právní okolnosti uvedené věci, které nemají s nyní posuzovaným podílem stěžovatele na odnětí zboží společnému tranzitnímu režimu žádnou přímou souvislost.

Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se jím v žalobách uváděných důkazů, je pravdou, že krajský soud tyto důkazy neprovedl a ani se o nich v přezkoumávaném rozsudku nezmínil. Z textu žalob však nevyplývá, že by stěžovatel jednoznačně navrhoval, aby tyto důkazy byly v každém případě v řízení před soudem provedeny. Stěžovatel nezpochybňoval základní skutkové okolnosti, o něž se opírají rozhodnutí žalovaného, a v celním řízení nenavrhoval doplnění dokazování. Stěžovatel v žalobách polemizoval především s právními závěry žalovaného, přičemž výsledky výše uvedených svědků a výsledků stěžovatele v žalobách uvedl v rámci pasáže, v níž shrnul skutkové okolnosti věci, tedy z tohoto důvodu, aby důkazně doložil jím uváděná skutková tvrzení. Pokud by tato skutková tvrzení byla způsobila vyvrátit závěr žalovaného o odpovědnosti stěžovatele za vzniklý celní dluh a krajský soud by takové stěžovatelem uváděné rozhodné skutečnosti

zpochybňoval, měl by povinnost tyto důkazy provést, nebo zdůvodnit, proč tak neučinil. Jak však již bylo řečeno, skutkové okolnosti, jak je v žalobách popsal sám stěžovatel, plně postačují pro závěr, že je dáno zavinění stěžovatele za porušení jeho povinnosti dodat zboží celnímu úřadu určení a zároveň žalovaný ani krajský soud z hlediska rozhodných skutečností nezpochybňovali, že k vykládce zboží došlo způsobem, který popsal sám stěžovatel. Nejvyšší správní soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou, přičemž z uvedené argumentace zároveň vyplývá, proč nemohl přisvědčit ani obecnému tvrzení stěžovatele namítajícímu nedostatečné zjištění skutkového stavu věci v předchozím celním řízení. Navíc se jedná o námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou, neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu